

fungerer godt og indebærer, at et meget stort område kan administreres ved anvendelse af forholdsvis få statslige ressourcer. Man kan altid diskutere, hvilke refusionssatser der ville være passende; det vil sige, hvor store incitamenterne skal være.

Jeg synes ikke, der er grund til at gå dybere ind i materien i dette forslag, så jeg vil slutte med nogle overordnede betragtninger om refusion.

Der er to hensyn, der skal tilgodeses ved fastsættelse af refusionssatser. Det ene er, at der skal være sammenhæng mellem beslutningskompetence og økonomiske konsekvenser. Det andet er, at der skal tilstræbes økonomisk neutralitet mellem de foranstaltninger, som en kommune i en konkret situation kan vælge imellem, således at kommunen ikke har en klar økonomisk fordel i at vælge den ene foranstaltning frem for den anden.

Det første hensyn taler for, at refusionssatsen er mindre end 100 for de overførselsindkomster, som kommunen kan træffe afgørelse om at udbetale. Det andet hensyn synes umiddelbart at tale for, at der er ensartede refusionssatser for ydelser, som kommunen i en konkret situation skal vælge imellem. Det var med den begrundelse, at refusionsprocenten for førtidspension blev fastsat til 50, svarende til refusionsprocenten for revalideringsydelse, da kompetencen til at tilkende førtidspension i 1992 blev udlagt til kommunerne.

I forbindelse med at den daværende regering i folketingssamlingen 1998-99 gennemførte et forslag om styrkelse af den virksomhedsrettede revalideringsindsats, blev refusionssatsen for førtidspensionen nedsat fra 50 til 35. Begrundelsen herfor var ifølge lovforslagets bemærkninger, at tilkendelse af førtidspension for kommunerne ofte er et billigere alternativ end tilkendelse af ydelser, der sigter mod forebyggelse og fastholdelse af tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det skyldes dels ydelsesniveauerne, dels at de aktiv rettede ydelser typisk er forbundet med driftsomskostninger for kommunen. Det kan give kommunerne en utilsigtet tilskyndelse til i mindre omfang at tilbyde forebyggende og aktivt rettede foranstaltninger.

Det er således værd at hæfte sig ved, at man ikke sikrer et for kommunerne økonomisk neutralt valg ved at sætte refusionssatsen til 100 for alle overførselsindkomster. Man vil herved favorisere de passive ydelser i forhold til de aktivt rettede ydelser, som er forbundet med en kom-

munal indsats, der indebærer en ikkerefusionsberettiget merudgift.

Jeg vil godt udtrykke en stille undren over venstrefløjens menneskesyn, som består i, at man bare giver mennesker nogle penge, og så er alt godt, og så holder vi op med at beskæftige os med dem. Så kan vi med god samvittighed undlade at interessere os for dem, og det er for mig lidt skræmmende, at venstrefløjen på den måde sætter penge over hensynet til det enkelte menneske.

Ægte social interesse må udspringe af ønsket om at gøre mennesker selvhjulpne, og vi må aldrig opgive at få mennesker tilbage til et aktivt liv og til en aktiv indsats på arbejdsmarkedet. Hvis den lette løsning altid bliver at give mennesker et pengebeløb, så tror jeg, vi gør de berørte mennesker en bjørnetjeneste.

Nej, Enhedslistens forslag er et fejlskud. Hverken stat, amter eller kommuner skal have det nemmere ved blot at spise mennesker af med penge. Vi skal altid holde os for øje, at ingen opgives i det her samfund. Det er den fornemste forpligtelse, vi har.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg bliver selvfølgelig noget berørt, når ministeren siger, at det er et mærkeligt menneskesyn bare at ville have folk på passiv ydelse, så de kan sidde derhjemme og modtage penge. Det er sådan set lige præcis det, vi ønsker at undgå, nemlig at folk bare kommer i klemme i systemet.

Vi ønsker, at man skal gøre, hvad man kan, for at folk hurtigst muligt kan koncentrere sig om at blive raske, hvis de f.eks. er syge eller har været ude for en ulykke, så de ikke skal bruge en masse kræfter på at blive smidt rundt fra den ene kasse til den anden og være i tvivl om, hvorvidt de har penge til mad i næste uge, for så er det svært at få det overskud, der skal til for at blive rask.

Vi ser desværre så mange eksempler på folk, også på arbejdsskadeområdet, som kommer i klemme og ryger ud af systemerne, og kommunerne ser mere på deres pengekasser, end de ser på, hvad de kan gøre for at hjælpe det her menneske, så det menneske kan komme bedst muligt igennem. De ser i stedet på deres pengekasser, netop fordi der er så mange forskellige refusionssatser og det er forskelligt, hvad der kan betale sig for kommunerne.

Så jeg håber, ministeren vil være enig med mig i, at det altså også er et problem, at der er